

Sabrina Jeffries

Copyright © 2006 Deborah Gonzales

Ediție publicată pentru prima dată de Pocket Books,
o divizie a Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Să nu seduci un crai

Sabrina Jeffries

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEFFRIES, SABRINA

Să nu seduci un crai / Sabrina Jeffries
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3621-8

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

Să nu seduci un crai

Traducere din limba engleză
Elena Arhire

Capitolul 1

Londra, iunie 1818

Dragul meu văr Michael,

În următoarele luni, nu voi fi la școală, ci la Londra, ca însoțitoare a lui Lady Amelia, în vreme ce tatăl și mama ei vitregă sunt la țară. Te rog să-mi scrii în continuare. Voi avea nevoie de sfaturile tale întrelepte, căci Lady Amelia este o entuziaștă (să îndrăznesc să spun că e aproape la fel de îndrăzneață ca mine?) și riscă să ne bage pe amândouă în bucluc înainte de încheierea sezonului.

A ta devotată,

Charlotte

Cine s-ar fi gândit că balurile puteau fi atât de plăcute?

Cu siguranță, nu Lady Amelia Plume. Când ajunse prima dată la Londra, din orașelul de coastă Torquay, fiecare întâlnire la ceai, fiecare bal, fiecare serată fuseseră magnifice.

Dar asta se întâmplase cu doi ani în urmă, înainte să-și dea seama că erau toate la fel. Iar balul din fiecare primăvară al distinselor vii contese de Kirkwood nu făcea excepție, judecând după mulțimea de oameni pe care Amelia îi urmărea cum intrau în sala de bal cu pereți trandafirii. Erau aceleași persoane plăcute, aceiași filfizori înmurăți, aceleași matroane bărfitoare și aceleași domnișoare frivole. Nici o lady care aspira la aventură și care avea un dram de respect de sine nu ar fi rămas acolo.

Din păcate, Amelia îi promisese prietenei ei din Scoția, Lady Venetia Campbell, că avea să rămână. Măcar Venetia, pe care o zări la câțiva metri depărtare, știa cum să învoioze o serată plăcute.

— Slavă Cerului că ai venit! spuse Venetia când se apropi. Îți jur că o să mor de plăcuseală. Nu este aproape nimeni interesant pe aici.

— Nimeni? întrebă Amelia cu o dezamăgire evidentă. Nici măcar un ambasador spaniol, vreun explorator întors de curând din Pacific ori un cântăreț de operă?

Venetia râse.

— Mă gândeam mai degrabă la bărbați buni de însurătoare.

Pentru Venetia, asta însemna un gentleman inteligent. Nu că n-ar fi putut să aleagă din pleiada de domni, inteligenți sau nu. Pe lângă faptul că era impresionant de bogată, avea genul de frumusețe pe care bărbații îl idolatrizau, cu bucle negre, piele de culoarea laptei și niște sânii enormi.

În comparație cu Venetia, Amelia era îngrozitor de comună – înalte obișnuită, piele obișnuită, voce obișnuită. Chipul ei comun nu avea să inspire niciodată rapsodii, iar părul ei de un castaniu mediu șovăia între a fi cărlionțat și drept.

Dar avea foarte mult păr, slavă Cerului, și îl menținea strălucitor cu ajutorul pomezii și a apei de caprifoi pe care le folosea mama ei vîtregă, originară din America. Poate că ochii Ameliei nu aveau verdele de sirenă al ochilor Venetiei, dar bărbații îi descriau ca fiind „strălucitori”, iar sănii ei de regulă atrăgeau atenția.

Pe scurt, Amelia avea un farmec decent și... pretendenți modești. Desigur, cei mai mulți bărbați erau atrași de avereia ei nu chiar atât de modestă și de statutul de fiică a contelui de Tovey. Dar, oricum, ea nu avea de gând să se mărite cu nici unul dintre ei – nici cu marchizul de Pomeroy, un general în vîrstă, căruia îi plăcea Amelia și avereia ei, nici cu fiul amfitrioanei, însuși vicontele de Kirkwood, care îi făcuse avansuri cu un an înainte.

Ea visa la o viață mai aventuroasă – să călătorească prin Turcia, asemenea lui Lady Mary Wortley Montagu, sau să trăiască în Siria, precum legendara Lady Hester Stanhope.

— De fapt, spuse Venetia, există o persoană aici care ni s-ar părea interesantă amândurora: vărul din America al lui Lord Kirkwood. Ea făcu un semn din cap spre un colț aflat undeva în spatele Ameliei. Se pare că maiorul Lucas Winter se află în Anglia în misiune cu Garda Marină a Statelor Unite.

Așteptându-se să dea peste vreun tip mai în vîrstă, încărunțit și palid, Amelia urmări privirea Venetiei. Apoi se uită lung. Dumnezeule, cum îl ratase când își făcuse intrarea?

În sala aceea înghesuită, maiorul Winter ieșea în evidență ca un șoim printre porumbei. Purta o uniformă albastră absolut

Să nu seduci un crai

fermecătoare, cu fireturi de aur și o centură de un roșu aprins strânsă pe talia lui elegantă. Inima i-o luă la goană numai privindu-l.

Și nu doar studiindu-i uniforma. Părul lui de un negru intens se potrivea de minune cu cizmele de aceeași culoare și, departe de a fi palidă, pielea arsă de soare îi făcea pe ceilalți gentlemeni să pară teribil de anemici. Te îndemnau să te gândești la o zi petrecută pe mare, în bătălie pe Mediterană. Oh, câte aventuri trebuia să fi trăit!

— Iată un bărbat adevărat! observă Venetia. Cresc înalți și bine făcuți în America, nu-i așa? Chiar dacă trăsăturile lui sunt întru câtva grosolane.

Era adevărat. Bărbatul avea maxilarul un pic prea ascuțit, iar nasul puțin cam subțire pentru a fi chipes. Îar orice lord englez ar fi simuls fără milă sprâncenele aceleia groase și rebele. Dar, chiar dacă și-ar fi schimbat înfățișarea, atâtă vreme căt își păstra privirea aceea încruntată, bărbatul tot grosolan continua să pară.

„Și fascinant.”

— Încă nu a invitat nici o doamnă la dans. O dorință intrigantă licări în ochii Venetiei. Dar o să fiu încântată să afli ce se spune despre el – călătorește cu un veritabil arsenal. Dacă o să continue să-i insulte pe ofițeri, s-ar putea să fie nevoie să-l și folosească.

— I-a insultat?

La naiba, ratase toate lucrurile interesante pentru că ajunsese cu întârziere!

— I-a spus lui Lord Pomeroy că americanii au câștigat ultima bătălie împotriva noastră pentru că ofițerii englezi sunt mai interesați de pomezi decât de pistoale.

Amelia râse. Nu putea decât să-și închipuie cum trebuia să fi primit generalul comentariul acela. Mai ales rostit de bărbat precum maiorul, care sigur se simțea acolo ca pe teritoriul inamicului, chiar dacă războiul se încheia cu trei ani înainte. În vreme ce maiorul Winter sorbi din șampanie, scrută din priviri sala de bal cu disprețul rezervat al unui spion aflat în recunoaștere.

— Este însurat? întrebă Amelia.

Venetia se încruntă.

— Acum, că stau să mă gândesc, nimeni n-a confirmat acest lucru.

– Sper să nu fie. Amelia mai aruncă o privire în direcția lui. Trebuie să fie extraordinar de curajos dacă îi înfruntă pe vechii lui dușmani chiar acasă la ei.

– Și trebuie să aibă ceva mai mult decât ramuri uscate pe sub kilt, adăugă Venetia cu accentul ei ușor scoțian.

Amelia o privi pieziș.

– Ai citit din nou cartea aceea ieftină cu povești din harem, nu-i aşă?

– Este foarte edificatoare, continuă Venetia în șoaptă. Ce zici? Maiorul are o *sabie* care să merite să fie venerată de gura cuiva?

– Dumnezeule, nici măcar eu nu sunt atât de neobrăzată încât să-mi dau cu părerea despre sabia maiorului!

Venetia chicotă.

– Mama ta vitregă o să fie încântată să audă asta.

Amelia râse.

– Dumnezeu știe că biata Dolly are și aşa destule bătăi de cap cu mine. A detestat să fie târâtă prin lume de răposatul ei soț, aşa că nu înțelege de ce n-aș rata niciodată șansa de a călători.

Privirea ei alunecă din nou spre maior. Marinarii americanii erau celebri datorită faptului că se luptaseră cu pirații barbari în ultimii ani. El era prea Tânăr ca să fi experimentat asta? Oare ea îndrăznea să aranjeze lucrurile astfel încât să-i fie prezentată și apoi să-l întrebe?

Lord Kirkwood o privi și îi murmură ceva vărului său, care îi urmări privirea. Era prima dată când americanul se uita în direcția ei, aşa că Amelia schiță un zâmbet îmbietor spre el.

El nu i-l întoarse. Făcu ochii mici spre ea, cu o intensitate bruscă de prădător, apoi privirea îi alunecă fără neobrăzare spre rochia din mătase galbenă din China, cu volănașe roșii orientale. În clipă în care privirea lui reveni asupra chipului ei, obrajii Ameliei erau în flăcări.

Dumnezeule, bărbatul era îndrăznet! Nici un englez nu se uitase vreodată la ea de parcă era goală pușcă. Cât de fascinant! Un fior de licios o cuprinse într-un iureș de senzații.

Apoi el spulberă momentul făcând un semn scurt din cap și își întoarse privirea spre vărul lui.

Ei bine, ce trebuie să înteleagă ea din asta?

– Unde este mama ta vitregă? întrebă Venetia.

– Ea și tata au plecat ieri la Torquay, spuse Amelia absentă.

Acum, că Dolly aștepta primul copil, *papa* era hotărât să o răsfețe la țară.

Să nu seducă un crai

– Aproape că m-au convins să merg cu ei, dar, din fericire, doamna Harris a acceptat să vină cu mine în oraș și să fie însoțitoarea mea câtă vreme nu este nevoie de ea la școală.

Cu doi în urmă, Amelia și Venetia absolviseră Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Harris, iar profesoara lor încă nutrea pentru ele o puternică afecțiune, sentiment de altfel reciproc. Tocmai de aceea mergeau acolo în fiecare lună pentru a lua ceaiul și pentru lecțiile de Tânără moștenitoare. Astă, fără a mai menționa informațiile prețioase pe care doamna Harris le primea în mod regulat de la misteriosul ei binefăcător, vărul Michael.

– Oricât aş adora-o pe doamna Harris, spuse Venetia, nu mi-aș dori să mă însoțească. Nu te-ar lăsa niciodată să ai un moment între patru ochi cu vreun domn.

– Cu ce domn are Amelia un moment între patru ochi? întrebă o voce cărcotașă din spatele lor.

Amelia își înăbuși un oftat. Era domnișoara Sarah Linley, altă colegă de școală. Amelia încercase să o placă, dar irascibilitatea și snobismul prostuiei Sarah o făcea până și pe ea să scrâșnească din dinți.

– Bună, Sarah. Ea își lipi un zâmbet politicos pe chip. Vorbeam doar despre lipsa bărbătilor eligibili de aici.

– Ce lipsă? întrebă Sarah. Eu văd cătiva. Lord Kirkwood, de exemplu.

– Despre care aud că încearcă să se însoare cu o avere, sublinie Venetia.

Sarah își răsuci pe deget o șuvită aurie.

– Iar eu am o avere, nu-i aşă?

Fiica bancherului avea trăsăturile deosebite ale unei păpuși de porțelan. Păcat că nu avea nimic care să semene cu un creier.

– Lord Kirkwood n-ar manifesta niciodată vreun interes pentru tine, replică Venetia fără să se deranjeze să-și ascundă disprețul.

Din cauza frecventelor referiri ale lui Sarah legate de mizerabilitatea scoțieni, cele două erau întotdeauna cu pumnalele la vedere.

– Ah, dar a făcut-o deja, spuse Sarah cu o voce care trăda un aer de superioritate. Apoi oftă afectată. Din păcate, părinții mei nu sunt de acord. *Papa* spune că Lord Kirkwood este un pierde-vară cu titlu și că vrea să mă mărite cu un negustor de ceai care are grămezi de bani. M-au lăsat să vin aici în seara asta doar pentru că vine

și acel negustor. Eu, măritată cu un negustor de ceai! Vă puteți închîpu? Când, de fapt, aș putea să fiu Lady Kirkwood!

– Sunt sigură că vicontele are inima zdrobită, zise Venetia sarcastic.

– Oh, povestea încă nu s-a terminat!

Sarah schiță spre ele un zâmbet secretos.

Amelia știa că nu trebuia să o încurajeze, dar era limpede că Venetia nu putea să suporte ideea că Sarah știa ceva ce ea nu aflase.

– Chiar aşa? întrebă Venetia.

Sarah se aplecă spre ea.

– Îmi promiteți că nu spuneți nimănui?

Venetia schimbă o privire cu Amelia.

– Absolut!

– La ultima întâlnire, mi-a dat pe ascuns o scrisoare în care își declara intențiile.

Amelia abia reuși să-și mascheze uluirea. Lord Kirkwood i se păruse un om rezonabil, dar, dacă se gândeau serios la o căsnicie cu prostuța Sarah, cu siguranță era nebun sau mai disperat după înnavutire decât își dăduseră seama cei din înalta societate.

– I-am scris un răspuns. Sarah arboră un aer tragic. Dar este foarte posibil să rămână în săculețul mea pentru totdeauna. Mama urmărește cu atenție corespondența și m-a amenințat că-mi ia toate bijuteriile dacă dansez măcar o dată cu Lord Kirkwood. Ea privi încruntată în colțul opus al încăperii. Dar ar reuși să vorbească puțin cu mine dacă nu ar fi vărul lui oribil.

Privirile li se îndreptară spre maiorul american chiar când acesta schimba câteva cuvinte cu doi invitați. În timp ce spiritele se aprinderă, Lord Kirkwood interveni să stingă focul.

Sarah oftă.

– De fiecare dată când Excelența Sa se îndreaptă spre mine, ticălosul lui vă supără pe cineva. Și nu este ca și cum aș putea să mă duc direct la el și să-i dau scrisoarea. Cineva ar putea să mă vadă, iar tata mi-ar pune pielea pe băt.

– Atunci dă-o unui slujitor, spuse Venetia cu dispreț.

– Și dacă observă mama? Sau dacă slujitorul o să pălăvrăgească? Probabil părinții mei o să mă închidă în camera mea sau o să facă vreun lucru la fel de oribil.

– Ai putea să o lași într-un loc în care să fi sigură că o s-o găsească, sugeră Amelia. În biroul lui, de exemplu.

Să nu seducă un crai

– Bărbații joacă deseori cărți acolo, zise Sarah vizibil încrustată.

– Atunci lasă-i scrisoarea pe pat, continuă Amelia. Sau mai bine pe perna lui. Nici un slujitor n-ar îndrăzni să o ia de acolo până când nu o vede stăpânul.

În timp ce Sarah o privi înfricoșată, Venetia adăugă cu niște ochii strălucitori:

– Da, Sarah, de ce nu te duci până sus ca să o lași pe pat?

– Foarte amuzant, spuse Sarah îmbufnată. Voi două vreți să vedeți cum dau de necaz ca să-l aveți pe Lord Kirkwood numai pentru voi.

Amelia fu cât pe ce să-i spună că Lord Kirkwood o abordase înainte să se fi gândit măcar la Sarah, dar nu putea să fie atât de rea.

– Vreau doar să spun că, replică ea scurt, casa nu este mare și există scările slujitorilor. Ai putea să te furăzezi până sus și să o faci înainte să observe cineva că ai dispărut.

– Dacă este aşa de ușor, de ce nu o faci tu? întrebă Sarah. Tu ești cea care Tânjește după aventură.

Amelia dădu să răspundă, apoi se opri. Chiar știa să aprecieze o adevărată aventură. Partea ei ascunsă, entuziasmul de a se fură... De ce să nu o facă? Desigur, nu pentru Sarah, ci doar ca să vadă dacă putea să scape neobservată.

Nu era ca și cum avea să se întâmpile ceva extraordinar în seara aceea. În plus, probabil camera maiorului era sus, iar ea putea chiar să arunce o privire asupra *arsenalului* menționat de Venetia.

– Bine, spuse Amelia. O să duc chiar eu scrisoarea.

Sarah păru surprinsă, dar Venetia se încruntă.

– Nu fi absurdă! Nu poți să te duci în dormitorul omului.

– Este cea mai bună cale de a ne asigura că o să citească scrisoarea lui Sarah.

– Este cel mai bun mod de a fi ruinată dacă te vede cineva, spuse Venetia tăios. Pentru numele lui Dumnezeu, am putea la fel de bine să ne ducem la el și să-i dăm scrisoarea direct. Bârfele te-ar distrugе oricum.

– Dacă Amelia vrea să mă ajute, se împotrivă Sarah, de ce să nu o facă?

– Pentru că o să fie prinsă, prostuțo!

– Dacă sunt prinsă, o să fac pe proasta, zise Amelia. O să-mi flutur genele și o să mă prefac că sunt o nătângă care s-a rătăcit prin casă în căutarea camerei de toaletă.

- Ideea de a face pe nătânga nu o să țină cu toată lumea, o avertiză Venetia.

- Atunci o să mă asigur că nu mă prinde nimeni. Amelia se întoarse spre Sarah. Dă-mi scrisoarea!

Sarah o scoase din săculeț și o strecură în mâna Ameliei.

Ignorând protestele Venetiei, Amelia îndesă plicul în săculețul ei, apoi se îndreptă grăbită spre corridor. Sigur, nu era chiar genul de aventură extraordinar de exotică la care visase, dar era mai bine decât nimic. Dacă reușea să ajungă la ușa care dădea spre scările din spate fără să fie văzută...

Avu noroc. Scara se afla chiar lângă camera de toaletă, aşa că era ușor să deschizi o ușă în locul celeilalte când nu se uita nimeni. Sus avu din nou noroc, pentru că etajul la care se aflau dormitoarele era pustiu.

Dar care era camera Excelenței Sale? Ascultând dacă se aprobia vreun slujitor, deschise iute ușile una după alta, trecând de dormitorul în care mirosea a apă de trandafiri, considerând că era al viceștei, și de următorul, care părea a fi al unei tinere doamne. Chiar când Amelia deschise ușa altei încăperi de pe corridor, se auziră niște voci dinspre scări. Cu sângele vuindu-i în urechi, intră repede în cameră și închise ușa.

Câtă vreme cineva traversă corridorul, ea aruncă o privire în jur. Cu siguranță, era camera unui bărbat. O pereche de cizme lustruite erau așezate la picioarele patului, iar o centură și o sabie cu o formă stranie băgată în teacă atârnau pe un scaun. Sabia lui Lord Kirkwood era ținută într-un dulap la parter, astfel că aceea trebuia să fie...

Camera maiorului Winter.

Simți furnicături pe piele. Era șansa ei de a-i vedea arsenalul. Și de a afla mai multe despre el – unde fusese, unde se ducea.

Dacă era căsătorit.

În timp ce iureșul emoțiilor îi învolbură sângele în vene, ea se strecură mai aproape ca să se uite cu atenție la suportul de bărbierit. La fel ca majoritatea militarilor, bărbatul era extrem de îngrijit, periile și pieptănul fiind foarte curate. Același lucru era valabil pentru ordonata lui măsuță de toaletă. Nu găsi bijuterii, dar, în singurul serigar, descoperi un pumnal straniu, cu mâner de fildes.

O privire rapidă înăuntrul dulapului îi dezvăluia haine bine croite, dar nu moderne, mănuși și cizme practice și două pălării uzate din blană de castor. Găsi și mai multe lucruri din arsenalul lui – o cutie

de pistol încuiată, încă un pumnal și chiar o pușcă, pentru numele lui Dumnezeu! Dar, la naiba, nimic care să dea de înțeles dacă avea sau nu o soție!

Apoi zări scrisorile deschise de pe masa de scris. Ea șovăi, cu sângele înfierbântat în vene. Să îndrăznească? Însemna să meargă prea departe, nu-i aşa?

Oh, dar tocmai de aceea trebuia să o facă! Nici o aventură nu era lipsită de risc.

Grăbindu-se, aruncă o privire peste foaia de deasupra. Scrisoarea de la Comisia navală către consulul american îi permitea maiorului Lucas Winter să vadă șantierele navale de la Deptford. Interesant, dar nu teribil de palpitant. Le răsfoi și pe celealte. Și mai multă corespondență plăcăritoare, nici o scrisoare de la vreo soție.

Apoi, ajunse la ultima foaie, care conținea o listă curioasă de nume și comentarii mărgălită în dreptul fiecăruia. Doamna Dorothy Taylor era adnotată cu o serie de adrese din Franța, o dată și o scurtă descriere. Domnișoara Dorothy Jackson nu avea nici o descriere, ci adrese din Franța și menționarea unui frate. Doamna Dorothy Winthrop... Dumnezeule, omul avea o slabiciune pentru femeile care se numeau Dorothy! Dar deținea doar o dată și o adresă, alături de o referire la soțul ei american.

Ultimul nume era subliniat de două ori: doamna Dorothy Smith. Amelia încremeni. Înainte ca Dolly să se fi măritat cu *papa*, numele ei fusese Dolly... Dorothy Smith. Amelia înghițî în sec. Nu însemna nimic. Trebuiau să existe o sută de Dorothy Smith numai în Londra.

Dar, după ce trebuia în revistă comentariile din dreptul doamnei Dorothy Smith, își simți inima cât un purice:

270 Rue de la Sonne, Paris

Poate că a avut un însotitor la Rouen în noiembrie 1815?

A plecat din Calais spre Plymouth singură, în februarie 1816.

Are piele albă, ochi verzi, păr roșcat, e scundă.

Amelia se uită absentă la hârtie. Cu siguranță, descrierea i se potrivea lui Dolly. Iar Dolly fusese atât la Paris, cât la Rouen, înainte să ajungă în Plymouth în 1816, când *papa* o luase pe sus și se însurase cu ea. „Poate că a avut un însotitor... Bineînțeles că avusese un însotitor. Acum răposatul ei soț, un fost negustor.

Dar de ce era interesat maiorul Winter de Dolly? Era lipsedea că numele ei îi declanșase interesul, aşa că probabil nu o cunoșteau personal.

Întorcând foaia pe celaltă parte, găsi mai multe notițe care îi făcuseau pielea de găină:

Dorothy Frier alias Dorothy Smith?

Perioada în care Frier a fugit din SUA ca să scape se potrivește.

Dolly? Încercând să scape? De cine? Şi de ce? Cuvântul alias sună că se putea de criminal. Implicarea maiorului Winter însemna că guvernul american era parte din poveste?

Probabil că Dorothy pe care o căuta maiorul Winter fusese o spionă britanică. Dar războiul se încheiaște, cui îi mai păsa de spioni? Oricum, nu putea să fie vorba despre timida Dolly, care tresărea când oamenii se certau, care se chinuia din răsputeri să le facă pe plac Ameliei și lui *papa*, care își dorise din suflet să se mărite cu *papa* și să-i permită să-i folosească toată avereala când ar fi putut să ia de bărbat vreun bogătaș.

O neliniște bolnăvicioasă i se trezi în pântec. Dacă Dolly făcuse avere pe căi necinstitute?

Când tatăl văduv al Ameliei o întâlnise pe Dolly în Plymouth, cei doi se îndrăgostiseră la prima vedere. Dolly era atât de tristă și de delicată, încât masivul și morocănosul tată al Ameliei nu își dorișe altceva decât să o protejeze. Si cine nu și-ar fi dorit acest lucru? Femeia era blândă și dulce din fire.

Dar avereala lui Dolly le schimbase viața. Cu banii ei plătisera școală scumpă a doamnei Harris. Banii ei îi oferiseră Ameliei o zestre și debutul în societatea londoneză. Si tot banii lui Dolly îi îngăduiseră lui *papa* să-și pună proprietatea pe picioare după ani întregi de austерitate.

Amelia căută prin documente, sperând să găsească alte informații, dar nu mai văzu nimic. Ce avea să facă acum? Dolly nu menționase niciodată numele Frier, dar povestise puține lucruri despre trecutul ei. Se putea să fi avut un alt fel de viață? Lui Dolly îi plăcea să joace cărti... Era posibil să fi fost împămită de jocurile de noroc? Sau fusese soția vreunui cartofor ori a unui trișor?

Nu, era absurd. Dolly nu ar fi participat niciodată la nici un fel de acțiune nelegitimită. Nu avea un temperament potrivit pentru așa ceva. Nu era în stare nici măcar să îi nege Ameliei cea mai mică rugămintă și plânsese când muriseră peștișorilor aurii, pentru numele lui Dumnezeu! Ideea ca ea să facă un lucru nelegituit era ridicolă. Faptul că viața ei actuală o oglindea oarecum pe acea Dorothy Smith era doar un lanț îngrozitor de coincidențe.

Dar maiorul nu avea să credă așa ceva. Amelia își dădea seama că el era genul de investigator minuțios. Într-adevăr, era posibil să știe deja despre Dolly. Asta explica de ce se uitase lung la Amelia în sala de bal.

Deci cât mai dura până când maiorul pleca la Devon pentru a vorbi cu *papa*? Sau până când încerca să o ducă pe Dolly în America din pricina unor acuzații de care cu siguranță nu se făcea vinovată?

Amelia trebuia să o avertizeze, dar cum? Si despre ce? Nu știa ce anume urmărea el – se putea să nu fie nimic important. Nici măcar nu era sigură că el făcuse vreo legătură între Dorothy Smith și Dolly. Si nici nu se punea problema să o supere pe Dolly în starea delicată în care se afla. În plus, nu era mai bine să afle mai întâi de ce se afla omul acolo?

O pocnitură o făcu să tresără. Era doar un buștean din semineu. Dar ea trebuia să plece. Camera căpătase un aer deosebit de amenintător, cu sabia expusă îndrăzneț, armele ascunse și notițele de rău augur care sugerau o trădare. Dacă maiorul o prindea acolo, nu avea de unde să știe cum putea reacționa.

Cu grija, puse hârtile la loc, exact așa cum le găsise, apoi ieși degrabă pe ușă. Din fericire, corridorul era pustiu. Încă trebuia să livreze scrisoarea lui Sarah, o sarcină de care acum voia să scape cât mai repede cu puțință.

În timp ce se grăbea spre singurul dormitor rămas, scoase scrisoarea lui Sarah din săculeț. Dar nu mai reușî să-l închidă la loc, iar din acest motiv observă prea târziu că cineva urcase scările.

– Ce naiba cauți aici sus? răsună o voce necunoscută de bărbat, cu un accent specific.

Aproape că i se opri inima în piept. Ascunse scrisoarea și săculețul la spate și înălță capul, doar ca să dea nas în nas cu singurul bărbat pe care ar fi trebuit să-l evite.

Maiorul Lucas Winter.